

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **UNIMEX GROUP, a.s.** se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 53, IČO 41693540, v řízení zastoupeného JUDr. Lubomírem Kadaně, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 10 proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2015, čj: 42000/001067/15/010/IB

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2015, čj: 42000/001067/15/010/IB a platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 5.1.2015, č. 2/2/2726/08/100 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Kadaně, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2015, čj: 42000/001067/15/010/IB, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 5.1.2015, č. 2/2/2726/08/100 a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Platebním výměrem Pražská správa sociálního zabezpečení uložila žalobci jako zaměstnavateli uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 237.966 Kč a penále vypočtené k datu 9.10.2008 ve výši 65.658 Kč, celkem tedy dluh ve výši 303.624 Kč.

Žalobce poukázal na to, že v době vydání platebního výměru dne 5.1.2015 již existoval pravomocný platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení č. 567/1/2726/08/100 ze dne 19.12.2013, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za kontrolované období od 1.10.2006 do 31.8.2008 a penále vypočtené k datu vyhotovení platebního výměru a bylo žalobkyni uloženo uhradit nedoplatek na pojistném ve výši 724 Kč. V odůvodnění tohoto platebního výměru správa sociálního zabezpečení uvedla, že výše uvedená částka se předepisuje k úhradě na základě skutečnosti zjištěných při kontrole u zaměstnavatele provedené ve dnech 29.9., 2. – 3. 10.2008 a 18. - 19.12.2013. Žalobce tvrdí, že ve dnech 18. – 19.12.2013 u žalobce žádná kontrola neprobíhala, v tyto dny byl zřejmě sepisován dodatek č. 1 k protokolu o kontrole č. 2726/08/100. Žalobce pak dále poukázal na další rozhodnutí Městského soudu a Nejvyššího správního soudu, která již byla v této věci vydána. Žalobce zdůraznil, že Pražská správa sociálního zabezpečení na základě rozhodnutí žalovaného čj: 10000/004281/13/323/Ha vypracovala dne 19.12.2013 dodatek č. 1 k protokolu o kontrole, ve kterém v souladu s nálezem Ústavního soudu korigovala kontrolní zjištění včetně zjištěných nedoplateků na pojistném a vydala platební výměr č. 567/1/2726/08/100, kterým uložila žalobkyni povinnost zaplatit nedoplatek na pojistném za kontrolované období od 1.10.2006 do 31.8.2008 ve výši 724 Kč. Tento nedoplatek žalobce zaplatil, platební výměr byl pravomocný a správní řízení vycházející z kontroly provedené u žalobkyně ve dnech 29.9., 2. – 3.10.2008 dle žalobce pravomocně skončilo. Dle žalobce je zcela bez významu, že nadále probíhalo soudní řízení správní, které vyústilo ve vydání v pořadí již druhého kasačního rozsudku NSS čj: 3 Ads 35/2011 – 105 a následně ve vydání rozsudku Městského soudu v Praze čj: 12 Ad 2/2012-133, neboť právní moci rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení čj: 10000/004281/13/323/Ha, kterým byl zrušen platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení č. 918/2726/08 fakticky zcela odpadl předmět soudního řízení správního.

Pražská správa sociálního zabezpečení přesto dne 31.7.2014 vydala výkaz nedoplateků, kterým se žalobci znovu pokusila předepsat k úhradě údajně dlužnou částku na pojistném a penále v celkové částce 306.242 Kč, ačkoli kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole č. 2726/08/100 se nijak nezměnila. Podaným námitkám ale nebylo Pražskou správou sociálního zabezpečení vyhověno. Rozhodnutí o nevyhovění námitkám bylo zrušeno a Pražská správa sociálního zabezpečení následně zpracovala dodatek č. 2 k protokolu o kontrole a na jeho základě vydala platební výměr č. 2/276/08/100. Ve vyjádření žalobce vznesl námitku, že Pražská správa sociálního zabezpečení již nebyla po nabytí správní moci platebního výměru č. 567/1/2726/08/100 oprávněná vést jakékoli další řízení a vydávat jakákoli rozhodnutí, neboť ji v tom bránila překážka věci rozhodnuté.

K otázce postupu správního orgánu poté, co jeho rozhodnutí bylo zrušeno soudem v rámci soudního řízení správního se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24.4.2007, čj: 2 Ans 3/2006-49, s ohledem na zde uvedené závěry, které reflektoval Nejvyšší správní soud např. i v usnesení čj: 6 As 61/2013-20 ze dne 2.5.2013, ve kterém se zabýval přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, poukázal žalobce na to, že pokud chtěl žalovaný zabránit své povinnosti znovu jednat a rozhodnout ve správním řízení před rozhodnutím o kasační stížnosti, měl podat Nejvyššímu správnímu soudu žádost o přiznání odkladného účinku. Pokud tak neučinil, stala se z dalšího pokračování soudního řízení správního tolika akademická záležitost, neboť zrušením původního platebního výměru Pražské správy sociálního zabezpečení č. 918/2726/08 a následným vydáním nového platebního výměru Pražské správy sociálního zabezpečení č. 567/1/2726/08/100, který nabytl

právní moci, ztratily oba správní orgány veškeré procesní prostředky, kterými by bylo možné korigovat pravomocné rozhodnutí ve věci s ohledem na výsledek řízení o kasační stížnosti. Žalobce zdůraznil, že důsledkem zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem může být toliko obživení původně zrušeného správního rozhodnutí vedle posléze vydaného pravomocného rozhodnutí s opačným obsahem. Není možné dovozovat oprávnění správního orgánu vydávat dle pravomocných správních rozhodnutí stále nová správní rozhodnutí o tomtéž až poté, co je definitivně skončeno soudní řízení správní.

Žalobce navíc poukázal na to, že žalovaný byl povinen pokračovat ve správním řízení bez průtahů po nabytí právní moci prvního zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze čj: 12 Cad 6/2009-31, když ke zrušení původního platebního výměru PSSZ č. 918/2726/08 mělo dojít již na sklonku roku 2010, nikoli až v září roku 2013 poté, co byl vydán náleze Ústavního soudu, kterým byl zrušen jak druhý (zamítavý) rozsudek Městského soudu v Praze, tak i jemu předcházející první kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tak způsobila průtahy v řízení.

Žalobce dále vytkl žalovanému, že ačkoli byl vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze čj: 12 Cad 6/2009-31, začal vnímat svou vázanost právním názorem soudu až v okamžiku vydání nálezu Ústavního soudu. Pokud výsledkem této vyjádřené vázanosti citovaným nálezem bylo zrušení původního platebního výměru PSSZ č. 918/2726/08 a následné vydání nového platebního výměru PSSZ č. 567/1/2726/08/100, kterým bylo pravomocně rozhodnuto, že žalobci vznikl dluh v kontrolovaném období na pojistném ve výši 724 Kč, není zřejmé, proč se žalovaný domnívá, že právní názory uvedené v nálezu Ústavního soudu již neplatí a správní orgány nadále nezavazují.

Žalobce pak vyjádřil přesvědčení, že žádné pozdější rozhodnutí kteréhokoli z obecních soudů nemohlo překonat závaznost nálezu Ústavního soudu, ani prolomit právní moc z pravomocného správního rozhodnutí a překonat tak překážku věci rozsouzené.

Žalobce tedy vyjádřil přesvědčení, že platební výměr PSSZ č. 2/2/2726/08/100, proti kterému směřovalo odvolání žalobkyně, jež bylo napadeným rozhodnutím žalované zamítnuto, neměl být vůbec vydán a řízení, které jeho vydání předcházelo po nabytí právní moci platebního výměru PSSZ č. 567/1/2726/08/100 nemělo vůbec proběhnout, neboť tomu bránila překážka věci rozhodnuté. Rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné a navrhl jeho zrušení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ve věci již bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze rozsudkem čj: 12 A 2/2012-133 ze dne 27.5.2014 o zamítnutí žaloby a navrhl, aby soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalovaný nejprve shrnul průběh předchozího soudního řízení ve shodné věci, ve které bylo na základě včas podané žaloby žalobce přezkoumáno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, kterým byl potvrzen platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení o povinnosti žalobce uhradit pojistné na sociálním zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti včetně penále v úhrnné výši 304.348 Kč, a to z příspěvku na ošatné v úhrnné výši 699.900 Kč, který žalobce naúčtoval svým zaměstnancům v měsíci únoru 2007.

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze čj: 12 Cad 6/2009-31 ze dne 29.10.2010 bylo zrušeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení čj: 323-9010-30.1.2009-192-Hů ze dne 6.3.2009 a věc byla ČSSZ vrácena k dalšímu řízení.
2. Na základě kasační stížnosti ČSSZ byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj: 3 Ads 35/2011-59 ze dne 26.1.2012 zrušen rozsudek Městského soudu v Praze čj: 12 Cad 6/2009-31 ze dne 29.10.2010 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.
3. Rozsudkem Městského soudu v Praze čj: 12 Ad 2/2012-80 ze dne 30.3.2012 byla žaloba zamítnuta.
4. Proti oběma rozsudkům (pod body 2 a 3) podal žalobce ústavní stížnost, o níž rozhodl Ústavní soud nálezem sp.zn. II. ÚS 2429/12 ze dne 6.6.2013 tak, že zrušil jak rozsudek městského soudu, tak i předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu.
5. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2013, čj: 3 Ads 35/2011-105 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze čj: 12 Cad 6/2009-31 ze dne 29.10.2010 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.
6. V dalším řízení rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem čj: 12 Ad 2/2012-133 ze dne 27.5.2014 o zamítnutí žaloby, neboť žádnou z žalobkyní vznesených námitek neshledal důvodnou. Proti tomuto rozsudku žalobce kasační stížnost nepodal.

Žalovaný zdůraznil, že posledně jmenovaný rozsudek městského soudu se týkal dluhu v úhrnné výši 304.348 Kč, když důvodem pro předepsání dlužné částky byla skutečnost, že organizace nezahrnula do vyměřovacího základu pro odvod pojistného příspěvek na ošatné v úhrnné výši 699.900 Kč, který záúčtovala svým zaměstnancům v měsíci únoru 2007, tedy že předmět v řízení tehdejšího i v nyní projednávané žalobě je shodný. K důvodům vydání nového platebního výměru na částku 724 Kč uvedl žalovaný, že v návaznosti na náleze Ústavního soudu (bod 4) byla věc vrácena do fáze řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze čj: 12 Cad 6/2009-31 ze dne 29.10.2010, kterým bylo rozhodnutí ČSSZ ze dne 6.3.2009, čj: 323-9010-30.1.2009-192/Hu zrušeno a věc vrácena ČSSZ k dalšímu řízení. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.10.2010 byl pravomocný od okamžiku jeho doručení, hleděl na něj žalovaný jako na zákonný a věcně správný. Žalovaný byl vázán právním názorem Ústavního soudu a rozsudkem městského soudu ze dne 29.10.2010, a proto rozhodnutím čj: 10000/004281/13/323/Ha ze dne 18.9.2013 zrušil platební výměr PSSZ a věc vrátil prvoinstančnímu orgánu k novému projednání, neboť mimo dlužné pojistné, které bylo předmětem soudního sporu, byl kontrolou u zaměstnavatele zjištěn přeplatek na nemocenském ve výši 724 Kč. ČSSZ zrušením platebního výměru PSSZ realizovala rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29.10.2010, a to ve vazbě na náleze Ústavního soudu. Na základě uvedeného Pražská správa vydala platební výměr č. 567/1/2726/08/100 ze dne 19.12.2013, kterému předcházelo vypracování dodatku č. 1 k protokolu o kontrole a platebním výměrem byla žalobci předepsána částka ve výši 724 Kč, tj. přeplatek na nemocenském, který nebyl předmětem soudního sporu. V návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze čj: 12 Ad 2/2012-133 z 27.5.2014 o zamítnutí žaloby bylo opětovně platebním výměrem PSSZ č. 2/2/2726/08/100 ze dne 5.1.2015 předepsáno k úhradě dlužné pojistné včetně penále ve výši 303.624 Kč, které dle žalovaného bylo předmětem soudního sporu, když vydání platebního výměru předcházelo vypracování dodatku č. 2 k protokolu o kontrole.

Oba shora uvedené dodatky zpracované k původnímu protokolu o kontrole a následně vydané platební výměry odpovídají kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole č. 2726/08 a původnímu platebnímu výměru PSSZ 918/2726/08 ze dne 9.8.2008 na částku 304.348 Kč (724 Kč + 303.627 Kč). Žalovaný vyjádřil názor, že žalobce akceptoval odůvodnění správních orgánů, neboť původní argumentace spočívala v tom, že vydáním

platebního výměru PSSZ č. 2/2/2726/08/100 ze dne 5.1.2015 byla ve smyslu ustanovení § 62 s.ř.s uspokojena. K námitce nerespektování nálezu Ústavního soudu, bezpředmětnosti dalšího soudního řízení správního a nerespektování zásady non bis in idem uvedl žalovaný, že Ústavní soud dospěl k závěru, že podmínky pro jeho kasační zásah byly splněny a ústavní stížností napadené rozsudky zrušil, přičemž v dalším rozhodování byly správní soudy povinny přihlédnout k názorům vysloveným v nálezu, který však nenahrazuje rozhodnutí správních orgánů o meritu věci. Posouzením merita se pak zabývaly rozsudky Nejvyššího správního soudu čj: 3 Ads 35/2011 a městského soudu 11 Ad 2/2012-133. Na základě rozhodnutí těchto soudů je žalobce opětovně povinen uhradit pojistné včetně odpovídajícího penále. K meritu věci uvedl, že zákon č. 589/1992 jednoznačně stanoví povinnost platit pojistné na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a tato povinnost se vztahuje taktéž na pojistné, které žalobkyně řádně neodvedla, ač jej odvést měla, což ve výsledku konstatoval městský soud v rozsudku čj: 12 Ad 2/2012-133 ze dne 27.5.2014.

Žalovaný proto navrhl, aby městský soud žalobu odmítl, neboť v téže věci již bylo soudem pravomocně rozhodnuto rozsudkem ze dne 27.5.2014, čj: 12 Ad 2/2012, v němž Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce je povinen uhradit dlužné pojistné, které neodvedl z důvodů, že nezahrnul do vyměřovacího základu pro odvod pojistného příspěvek na ošatné zúčtovaný zaměstnancům v měsíci únoru 2007. Žalobce se v aktuální žalobě domáhá zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 4.3.2015, čj: 42000/001067/15/010/IB, kterým byl potvrzen platební výměr č. 2/2/2726/08/100 ze dne 5.1.2015, jimž byla žalobci na základě uvedeného soudního rozhodnutí, které je pro správní orgán závazné, uložena povinnost dlužné pojistné uhradit. Žalobce se podle žalovaného tedy dožaduje, aby soud opětovně rozhodoval o stejné otázce, která již byla tímto soudem autoritativně a s konečnou platností vyřešena.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci samé rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žádný z účastníků se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto měl soud za to, že s tímto postupem oba souhlasí.

Žalobce ve svých námitkách vytýká správním orgánům, že vydaly napadená rozhodnutí i přesto, že jejich vydání bránila překážka věci rozhodnuté. Žalovaný naopak navrhl, aby soud žalobu odmítl, protože již ve věci bylo rozhodnuto soudem.

Podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby je, že Česká správa sociálního zabezpečení vydala dne 18.9.2013 rozhodnutí čj: 1000/004281/13/323/Ha, kterým zrušila platební výměr ze dne 9.10.2008 č. 918/2726/08, přičemž vycházela z rozhodnutí městského soudu ze dne 29.10.2010, čj: 12 Cad 6/2009-31. Tímto rozhodnutí tak byl zrušen platební výměr, který byl předmětem dlouhotrvajícího soudního řízení. Právní moc rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení nastala dne 18.9.2013. Po té vydal Nejvyšší správní soud rozhodnutí ze dne 23.10.2013, čj: 3 Ads 35/2011-105, kterým zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.10.2010, čj: 12 Cad 6/2009-31 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27.5.2014, čj: 12 Ad 2/2012-133 o zamítnutí žaloby,

Z uvedeného přehledu je patrné, že jak Nejvyšší správní soud dne 23.10.2013, tak městský soud dne 27.5.2014 rozhodovaly v době, kdy již předmět řízení, tedy původní platební výměr neexistoval. Jestliže totiž Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutím ze dne 23.10.2013 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.10.2010, čj: 12 Cad 6/2009-31, došlo sice k obnovení napadeného rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6.3.2009, avšak nikoli již v té době zrušeného platebního výměru ze dne 9.10.2008 č. 918/2726/08

Žalovaný nyní argumentuje tím, že pokud městský soud žalobu rozsudkem ze dne 27.5.2014, čj: 12 Ad 2/2012-133 zamítl, vznikla žalobci opětovně povinnost uhradit pojistné včetně odpovídajícího penále. Dle tohoto tvrzení žalovaného by žalobci vznikla povinnost uhradit částku na základě rozsudku městského soudu 12 Ad 2/2012-133. Vzniká tak ale absurdní situace, když sám žalovaný ve vyjádření tvrdí, a vyplývá to i z podané žaloby a ze správního spisu, že dne 5.1.2015 Pražská správa sociálního zabezpečení vydala současnou žalobou napadený platební výměr, a to v téměř totožné výši a za stejné období, tj. únor 2007. Pokud je žalovaný přesvědčen o tom, že žalobce byl povinen hradit dlužnou částku na základě rozhodnutí městského soudu 12 Ad 2/2012-133 ze dne 27.5.2014, nebyl důvod aby vydával další platební výměr znějící na stejnou částku.

Jak již soud shora uvedl, z obsahu správního spisu ale vyplývá, že v době vydání rozsudku městského soudu ze dne 27.5.2014, č.j. 12 Ad 2/2012-133 již tento platební výměr neexistoval. Pokud žalovaný vydal platební výměr, tedy zcela nové rozhodnutí, až následně po právní moci tohoto rozsudku, nemůže se nyní dožadovat toho, aby soud podanou žalobu odmítl z důvodu, že v téže věci již bylo soudem pravomocně rozhodnuto. Pokud by soud na tento návrh žalovaného přistoupil a žalobu odmítl, zabránil by tak žalobci v přístupu k soudu, kde by se již nemohl domáhat přezkoumání napadeného rozhodnutí. Z uvedeného nelze dovodit, že by se žalobce dožadoval, aby soud opětovně rozhodl o stejné otázce, která již byla autoritativně a s konečnou platností vyřešena, jak tvrdí žalovaný, neboť pokud by tomu tak bylo, nebylo by nutné vydávat nový platební výměr.

Soud znovu zdůrazňuje, že pro odmítnutí podané žaloby nebyl dán důvod, neboť ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. na danou věc nedopadá. Hovoří – li se v něm o „téže věci“, má zákon na mysli, že již bylo rozhodnuto o předmětu řízení, tedy že již byl vydán rozsudek, kterým správní soud přezkoumal dané konkrétní napadené rozhodnutí a ve věci rozhodl meritorně. Ze správního spisu je ale patrné, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27.5.2014, čj: 12 A 2/2012-133 přezkoumával rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6.3.2009, č.j. 323-9010-30.1.2009-192/Hů, zatímco v nyní projednávané věci je napadeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 4.3.2015, čj: 42000/001067/15/010/IB.

Zásadní námitka žalobce spočívá v tom, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, když byl vydán platební výměr č. 567/1/2726/08/100 ze dne 19.12.2013, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce „uhradit dlužné pojistné na sociálním zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti“, zjištěné za kontrolované období od 1.10.2006 do 31.8.2008 a penále z tohoto dlužného pojistného vypočtené k datu vyhotovení tohoto platebního výměru. Platebním výměrem bylo uloženo uhradit nedoplatek na pojistném ve výši 724,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že výše uvedená částka se předepisuje v úhradě na základě skutečností zjištěných při kontrole u zaměstnavatele provedené ve dnech 29.9., 2. – 3.10.2008 a 18. – 19.12.2013. Odůvodnění tohoto platebního výměru je uvedeno v protokolu o kontrole č. 2726/08 a v dodatku k protokolu o kontrole č. 1/2726/08/100, které jsou nedílnou součástí tohoto platebního výměru.

Z dodatku č. 1 k protokolu o kontrole č. 2726/08/100 pak soud zjistil, že důvodem zpracování tohoto dodatku byla skutečnost, že Česká správa sociálního zabezpečení v návaznosti na nález Ústavního soudu II. ÚS 2429/12 ze dne 6.6.2013 přezkoumala odvolání zaměstnavatele UNIMEX GROUP proti platebnímu výměru č. 918/2726/08 ze dne 9.10.2008 a podle výsledku tohoto řízení rozhodla podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád tak, že platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení č. 918/2726/08 ze dne 9.10.2008 se ruší a věc se vrací k novému projednání Pražské správě sociálního zabezpečení. To se stalo rozhodnutím ze dne 18.9.2013, .čj: 10000/004281/13/323/Ha, Ve vlastním textu dodatku je tak uvedeno, že platebním výměrem PSSZ ze dne 9.10.2008 byla zaměstnavateli uložena povinnost zaplatit nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 238.690 Kč a penále z tohoto pojistného ve výši 65.658 Kč, tedy dluh v úhrnné výši 34.348 Kč. Nedoplatek na pojistné ve výši 238.690 Kč byl vyčíslen na základě kontrolního nálezu PSSZ v Praze 8, který je obsažen v protokolu o kontrole č. 2726/08 ze dne 9.10.2008. Výše uvedený nedoplatek na pojistném vznikl na základě dvou kontrolních nálezů, tj. z úhrnu příjmu ve výši 699.900 Kč (nedoplatek na pojistném ve výši 237.966 Kč), který zaměstnavatel zúčtoval zaměstnancům jako příspěvek na ošatné a z přeplatku na nemocenském ve výši 724 Kč, kdy tento přeplatek na nemocenském nebyl předmětem odvolacího řízení a následného soudního sporu. Dodatek k protokolu o kontrole a nový platební výměr tak byly vystaveny vzhledem ke skutečnosti, že předmětem napadeného platebního výměru je i přeplatek na dávce nemocenského pojištění. V dodatku č. 1 jsou pak uvedeny části protokolu, které se ruší, mění a doplňují a je zde i uvedena rekapitulace zjištěných nedoplatků a přeplatků na pojistném.

Z uvedeného je patrné, že v době vydání platebního výměru dne 5.1.2015, který napadá žalobce nyní podanou žalobou, již existoval pravomocný platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení č. 67/1/2726/08/100 ze dne 19.12.2013, kterým bylo také rozhodnuto o povinnosti žalobce uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za kontrolované období od 1.10.2006 do 31.8.2008 a penále vypočtené k datu vyhotovení platebního výměru a bylo žalobci uloženo uhradit nedoplatek na pojistném ve výši 724 Kč.

Z obsahu tohoto platebního výměru na částku 724,- Kč je patrné, že se obsahově zcela shoduje se zrušeným platebním výměrem ze dne 9.8.2008. Jsou zde uvedeny odkazy na stejná právní ustanovení, ze kterých správní orgán při výpočtu pojistného vycházel i skutečnost, že žalobci se ukládá „povinnost uhradit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, zjištěné za kontrolované období od 1.10.2006 do 31.8.2008 a penále vypočtené k datu vyhotovení tohoto platebního výměru“ Platební výměry se liší pouze výší nedoplatku, která byla žalobci předepsána k úhradě. Z obsahu platebního výměru na částku 724,- Kč i z připojeného dodatku č. 1 je patrné, že tento platební výměr byl vydán po zrušení předchozího platebního výměru a po provedené rekapitulaci dosud zjištěných nedoplatků a přeplatků na pojistném. Z jeho obsahu ale vůbec nevyplývá, že by se jím rozhodovalo pouze o části nedoplatku na pojistném s tím, že by o zbytku nedoplatku mělo být rozhodnuto až v dalším platebním výměru. V žalobci tak oprávněně vyvolal dojem, že vydáním pravomocného platebního výměru ze dne 18.12.2013 řízení o jeho povinnosti zaplatit nedoplatek na pojistném skončilo. Pokud pak po více než roce vydala Pražská správa sociálního zabezpečení dne 5.1.2015, další platební výměr č. 2/2/2726/08/100, jednalo se dle soudu o rozhodnutí, které již vydáno být nemělo, včetně navazující napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný se nijak nevypořádal ani s tím, že Pražská správa sociálního zabezpečení v odůvodnění platebního výměru ze dne 19.12.2013 uvedla, že výše uvedená částka se předepisuje k úhradě na základě skutečností zjištěných při kontrole u zaměstnavatele provedené ve dnech 29.9.– 3.10.2008 a 18. – 19.12.2013. Tedy platební výměr ze dne 5.1.2015 odůvodnila zcela shodně jako výměr předchozí, tedy že při jeho vydání vycházela z kontroly provedené u zaměstnavatele ve dnech 29.9., 2. – 3. 10.2008. Pokud ve výměru z 19.12.2013 je zmíněna i kontrola provedená ve dnech 18. – 19.12.2013, považuje soud za nutné zdůraznit, že není patrné o jakou kontrolu se mělo jednat, když soud ve správním spise nenalezl informaci o tom, že by ve dnech 18. – 19.12.2013 u žalobce nějaká další kontrola probíhala. Je tak patrné, že PSSZ při vydání napadeného platebního výměru vycházela ze stejných kontrolních zjištění, jako při vydání platebního výměru na částku 724,- Kč.

Jak soud již shora uvedl, předmětem obou platebních výměrů byla povinnost žalobce uhradit dlužné pojistné podle ustanovení § 4 až § 9 zákona č. 589/1992 Sb, o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, to vše na základě výsledků kontroly provedené u žalobce za období od 1.10.2006 do 31.8.2008 a penále z tohoto dlužného pojistného. Ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu se tak jedná o rozhodnutí, kterým správní orgán rozhodl shodné povinnosti - platit pojistné – ze stejného důvodu – s odkazem na kontrolní zjištění získaná při kontrole ve dnech 18. – 19.12.2013.

Městský soud proto ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že námitka žalobce, že Pražská správa sociálního zabezpečení nebyla oprávněna vydat žalobou napadený platební výměr, neboť jí v tom bránila překážka věci rozhodnuté, je důvodná. Proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, které se sestávají z odměny za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby,) a dvě paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. 1.428,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem tak soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu